

-άρα κατάλ. ιδ. -άρος.

Άρα σύνδ. λόγ. κοιν. και 'Απουλ. **άρ'** Πόντ. ('Αμισ. 'Αργυρόπ. 'Ιμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οίν. 'Οφ. Σάντ. Σταυρ. Τόνγ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) **χάρ'** Πόντ. (Κρώμν. 'Οφ. Χαλδ. κ.ά.)

'Ο άρχ. συμπερασματικός σύνδ. **άρα**. 'Ο τύπ. **χάρ'**, ό όποίος έν 'Οφει προφέρεται **hάρ'**, έχει τό **χ** κατ' επίδρασιν του δεικτικού μορ. **χά**, περί ου ίδ. 'Ανθ' Παπαδόπ. έν 'Αθηνά 29 (1917) Λεξικογρ. 'Αρχ. 110.

1) Λοιπόν (δι' αὐτοῦ εἰσάγεται πρότασις δηλοῦσα βέβαιον συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῶν προηγουμένων) κοιν. και 'Απουλ. Πόντ. ('Αμισ. 'Αργυρόπ. 'Ιμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οίν. 'Οφ. Σάντ. Σταυρ. Τόνγ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): **Άρα** δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ τὸ πῆς. **Άρα** δὲ λές τὴν ἀλήθεια. **Άρα** ἔχω δίκαιον ἐγὼ κ' ἐσὺ ἔχεις ἀδικο κοιν. **Άρα** ὅτεν, ἀφοῦ κάεται τὸ καῖκι του 'ς τὸ γιὰλὸ (κάεται = κάθεται) Σύμ. 'Αστοῦ κ' ἐγνωρίζετε κἀν' νάν, **άρ'** ὅθεν πάτε ἄμον ἐμᾶς εἶναι (ἀφοῦ δὲν γνωρίζετε κανένα, ἄρα ὅπου πάτε σὰν ἐμᾶς εἶναι. 'Εκ παραμυθ.) 'Ιμερ. Θὰ δὶς με μῆλα; — Θὰ δὶγὼ σε — **Άρ'** ἀτὼρ' ἀγαπῶ σε (Θὰ μοῦ δώσης μῆλα; — Θὰ σοῦ δώσω — Λοιπὸν τὴν ὥρᾳ σὲ ἀγαπῶ) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. **Εκούξες με ἐκούξες με, ἄρ'** ἔρθα (ἐκούξες = ἐφώναξες, ἐκάλεσες) αὐτόθ. **Άρ'** ἀέτο' πέ με, δέκα ὥρας κατ' λές και ντό λές κ' ἐγροικᾶς (λοιπὸν ἔτσι πές μου, δέκα ὥρες κατ' λές και τί λές δὲν ἐννοεῖς) αὐτόθ. **Αστο** κ' ἐδέκαμε με τὴν κουτσήν, **χάρ'** κ' ἐγὼ θὰ παίρω τὸ κιφάλι μ' και πάγω χᾶμαι (ἀφοῦ δὲν μοῦ ἔδωσαν τὴν κόρην, λοιπὸν και ἐγὼ θὰ πάρω τὸ κεφάλι μου και θὰ πάγω νὰ χαθῶ) Χαλδ. **Άρ'** **καρεῖ** (λοιπὸν ἀρκεῖ) Κερασ. **Άρ'** μὴ κουρ' φεύκεσαι, ἐγὼ ἐξέρω σε (λοιπὸν μὴ περιαντολογῆς, ἐγὼ σὲ ἡξεύρω) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. || Παροιμ. **Ράβδος ἐν γωνία, ἄρα βρέχει** (ἐπὶ παραλόγου συλλογισμοῦ. 'Η παροιμ. ἐκ τῆς λογίας παραδόσεως, περί ἧς ίδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,410) σύνθηθ. **Πάππο μ', τὸ μυτί σ' ἰλίξ'** — **Υἱέ μ', δειμων' κὸς ἐν'** — **Άρ'** ἐγὼ τὴν ἀνοιξιν παλ' ἐξέρω σε (πάππο μου, ἡ μυτί σου τρέχει — Υἱέ μου, εἶναι χειμῶνας — 'Ε λοιπὸν, ἐγὼ σὲ ἡξεύρω και ἀπὸ τὴν ἀνοιξιν. 'Επὶ τοῦ ἀλλαχοῦ ἀποδίδοντος τὴν αἰτίαν πράγματός τινος, προσπαθοῦντος δὲ οὕτω νὰ συγκαλύψῃ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν) Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.

Εγὼ -ν- ἄρ' ἔμ'νε 'ς τὸ παρχάρ', ὠρίαζα τ' ἀρνία, **ἄρ'** ἔρδεται ὁ σερασκέρις νὰ πάη 'ς τὸ σεφέριν

Πόντ. || 'Άσμ.

Μάννα μ', εἶδα κ' ἐγάπεσα, ἄρ' εἶδα κ' ἐπλανέθα

Χαλδ. Εἰς τὰς ἐπομένας φρ. ἡ συμπερασματικὴ σημ. τοῦ **ἄρ'** δὲν εἶναι πλέον συνειδητή: **Άρ'** ἔδετε ὕγιαν (λοιπὸν ἔχετε ὕγιαν. Φρ. ἀποχαιρετισμοῦ) Κερασ. **Άρ'** ἔεις ὕαν (λοιπὸν ἔχε ὕγιαν. Πβ. **ἀρεσὺα**) Χαλδ. **Άρ'** εἶπες ἀτο! (εἰρων. δηλ. καλὰ, ἐπέτυχες!) Κοτύωρ. **Άρ'** ἄς ἐν' (ἔστω) Χαλδ. Πολλάκις τὸ **ἄρα** ἐν Πόντῳ συνεκφέρεται μετὰ τοῦ συνδ. και συναλειφομένου, ὅστις οὐδεμίαν πλέον ἔχει σημ., τὸ ὅλον δὲ **κί ἄρ'** ἐκφέρεται ὡς εἰς σύνδ., ἐν τῇ περιπτώσει

δὲ ταύτῃ λέγεται και **κί ἄ** ἀποβαλλομένου τοῦ **ρ** πρὸ ἐπομένου συμφώνου μεθ' οὗ ἀποτελεῖ σύμπλεγμα δυσεκφώνητον. Τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα συντακτικῆς συνεκφορᾶς, καθ' ἣν πρὸς τῷ **ἄρα** ἐτίθετο και ὁ σύνδ. **καί**, ὅπως ἐν τῇ κοινῇ λέγεται και λοιπὸν: **Κί ἄρ'** ἂν θέλεις, ἔλα (ἔ λοιπὸν, ἂν θέλεις, ἔλα) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. **Κί ἄ** ντό θὰ φτάγω; (ἔ λοιπὸν, τί θὰ κάμω;) Κερασ. **Κί ἄ** πῶς θὰ φχαριστῶ σε; Κοτύωρ. **Άς ἀγκαλῶ σε; — Κί ἄρ'** ἀγκάλ' με (νὰ σὲ ἐναγάγω; — 'Ε λοιπὸν, ἐνάγαγέ με) Κρώμν. || 'Άσμ.

Κί ἄρ' ἔλα ἄς παλεύουμε 'ς σὸ χάλκενον τ' ἀλώνιν

και ἂν ἐν' και τὸ νικᾶς μ' ἐσὺ, ἔπαρ' τὴν ψή μ' και δέβα

Πόντ. 'Ενίοτε ἐν Πόντῳ τὸ **κί ἄρ'** ἡ **καί-ν-ἄρ'** τίθεται ἀπλῶς πρὸς συμπλήρωσιν στίχου ἀνευ σαφοῦς συμπερασματικῆς σημ.: 'Άσμ.

Τὸν σεβδαλὸν τὸν ἀρθωπον ἐλέπω και-ν-ἄρ' τζίζω

(τὸν ἐρωτευμένον ἀνθρωπον τὸν βλέπω και τὸν λυποῦμαι). β) Πολλάκις ἐν Πόντῳ διὰ τοῦ **κί ἄρ'** εἰσάγεται ἔννοια ἀντιθέτος πῶς πρὸς τὴν προηγουμένην, ἡ ὁποία δὲν αἱρεται μὲν, ἀλλὰ διὰ τῆς νέας προτάσεως αἰτιολογεῖται ἢ μὴ πραγματοποιήσῃς της: **Γιατί κ' ἔφερες με τὰ μῆλα; — Κί ἄρ'** κ' εἴρ' ἀτα (διατί δὲν μοῦ ἔφερες τὰ μῆλα; — Μὰ δὲν τὰ εὔρον, ἦτοι θὰ σοῦ τὰ ἔφερα, ἀλλὰ δὲν τὰ εὔρον) Τραπ. Χαλδ. **Γιατί κί λές με τὴν ἀλήθᾶν; — Κί ἄρ'** κί 'ξέρω τιδέν, ντό θὰ λέγω σε; (διατί δὲν μοῦ λέγεις τὴν ἀλήθειαν; — Μὰ δὲν ἡξεύρω τίποτε, τί θὰ σοῦ εἴπω;) Τραπ.

γ) 'Επὶ τέλους Πόντ. (Χαλδ.): **Άρ'** ἔρθεν και ἡ Λαμπρή. δ) 'Ομως, μὰ (ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης τίθεται πολλάκις ἐν ἀρχῇ λόγου πρὸς δήλωσιν ὅχι ἀντιθέσεως πρὸς προηγουμένην πρότασιν, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινε) Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): **Κί ἄρ'** ἐσὺ κα θ' ἐποίν' νες και τιδέν κ' εὐτάς! — **Κί ἄρ'** ντό θέλεις νὰ εὐτάγω; (μὰ ἐσὺ θὰ ἔκαμνες κατ' και τίποτε δὲν κάμνεις! — Μὰ τί θέλεις νὰ κάμω;) Χαλδ. **Κί ἄρ'** γιατί κί λές μ' ἀτο; (μὰ διατί δὲν μοῦ τὸ λές;) αὐτόθ. **Κί ἄρ'** μὲ τὸ νοῦν ἐμουν κα θ' ἐποίν' νάμε (μὰ κατ' θὰ ἐκάμναμε μὲ τὸν νοῦν μας, ἦτοι κατ' ἐσκεπτόμεθα νὰ κάμωμεν) αὐτόθ.

|| Φρ. **Κί ἄρ'** ἂν κ' ἐν', κ' ἐν' (μὰ ἂν δὲν εἶναι, δὲν εἶναι, ἦτοι δὲν πειράζει) Οἶν. 2) Βεβαίως Πόντ. ('Αργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. 'Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) **Ναί, μάννα, ἄρ'** ἀέτο' ἔτον (ἀέτο' = ἔτσι) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. **Εγὼ, μάρτυς ὁ Θεός, ξένισαν κί λογαράζω σε — Εὐχαριστῶ, κί ἄρ'** ἐγὼ πα τὸ ἴδιον λογαράζω σε (ἐγὼ, μάρτυς νὰ εἶναι ὁ Θεός, ξένην δὲν σὲ λογαριάζω — Εὐχαριστῶ, και ἐγὼ βεβαίως τὸ ἴδιον σὲ λογαριάζω) Κρώμν. Χαλδ. κ.ά.

3) Τώρα (ἡ χρονικὴ σημ. ἐξηγεῖται ἐκ φρ., οἶαι **ἄρ'** ἔρθα, **ἄρ'** ἔφαγα κλπ., διὰ τῶν ὁποίων δηλοῦται πράξις ἐν τῷ παρόντι γενομένη, τούτου δὲ ἔνεκα τὸ **ἄρα** ἐκλαμβάνεται ὡς χρονικὸν ἐπίρρ.) Πόντ. ('Οφ. κ.ά.): **Χάρ'** ἔφας τῶαι πάλ' θέλεις νὰ τρώς 'Οφ. **Χάρ'** **χάρ'** ἔρθα (τώρα δὰ ἦλθον) αὐτόθ. **Χάρ'** νὰ γανώνωμε τὸ τουλούμ' (τώρα θὰ θέσωμεν εἰς χρῆσιν τὸν ἄσκον) αὐτόθ. 4) 'Ὡς δεικτικὸν μόρ.

